

במדרינה

מיפלגות

הנוסחה של חלפון

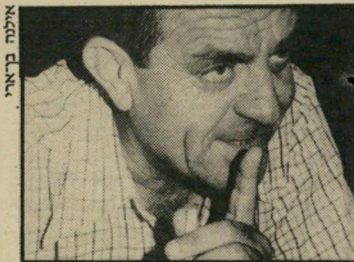
שוב צץ שמו של חלפון. האם איום על מיפלגת העבודה? מה בעניין ריי?

שמועה מתהלכת לאחרונה בצמרת מיפלגת העבודה. בחדר-חדרים מרבי רים על איום לתביעה מישפטית. שמו של יעקב חלפון, הידוע כקבלן-בחי רות, מוזכר שוב ושוב כחרושת הרכי לזיות.

יש המספרים כי חלפון, תושב עומר בנגב, כותב כימים אלה מיכתב-ביתלונה לחברים בסיעת מיפלגת העבודה. כמה מרוב? חלפון, שהתפרסם בעבר ביכולתו המיוחדת להעריך את הלי-כיהרון בישראל השניה ולגייס קולות באוכלוסיה זו, פנה לפני שנה ללישכת ראש-המשלה כששימעות פרס כיהן כראש-משלה, והציע "עבודה".

יש פרשנויות שונות סביב המונח "עבודה" בפי חלפון, שעזר בעבר ל-שמואל פלאטרושקו והקשור בקשרים עסיקים עם השר-לשעבר אהרון אוזן. כיום קם דור שלא ידע את חלפון, והמעדיף את המדע הממוחשב על פני השיטות האישיות של חלפון.

בכל זאת, היו מי שהקשיבו בליש-כתו של פרס להצעתו של חלפון, שהסי-ביר כיצד יוכל המערך לנצח במערכת הבחירות הנאה. התקיימו כמה פגישות כיום נוספים גורמים במפלגה להשי-

קבלן חלפון
מה פיתאום ר'?

מיץ את חלפון, ולכן גם למעט בערך המגעים עימו.

איום בתביעה. מעבר לכך, היו אלה ימי-שילטון המשכרים של פרס. השיבה לאופוזיציה נראתה אז רחוקה, כמעט רמיונית. היו גם מי שהפיר-סומים על חלפון בעבר לא נעמו להם. על כל פנים, משלב מסוים גיסו כל מי שהיו בקשר עם חלפון להתנער ממנו.

מאז הספיק להתלונן, כנראה, באור-ניים בכירות נוספות כמיפלגה. כך נוצ-רה שמועה עקשנית על כוונתו או על איומו לתבוע את המפלגה על הפרת התחייבות כלפיה.

עבודה בשביל ריי. חלפון עצמו היה מוכן להגיב. אלא שבכמה שיחות עימו השבוע החליף את גירסתו בכל פעם. מיום ליום, כלהלן: "אני לא הו לי כל קשרים עם מיפלגת העבודה מאז. מאז 1978". "הצעת לי להם (למיפלגת העבודה) תוכנית לבחירות 1984, והם לא קיבלו אותה. בסוף הם קיבלו בדיוק כמה קולות כמו שאני ניבאתי להם; אני צדקתי".

● "לפני חודשיים-שלושה פנה א-ליי בחבר-כנסת ממיפלגת העבודה, והד-ציע לי עבודה בשביל ריי. מה פיתא-אום? גם אני שאלתי. התעניינתי גם מאיפה יהיה להם (לר') כסף לשלם לי. אמר לי: יהיה כסף! הוא הומין אצלי עבודה. מה זאת אומרת, עבודה? נו, קשרים. למה שיפנו אליי, ולא לא מיה צמח? נו, באמת! כי אני מכיר כל בית ו בית באיוורים מסוימים. לא חשבתי שזאת הצעה רצינית. לפני שבועיים-שלושה פגשתי את החבר-כנסת הזה במיקרה, ואמרתי לו: עזוב את השטר-יית האלה, בחייך! אני לא עובד באמצ-עות מתווכים; בכלל, איש מר' לא היה איתי בשטר".

● "לא יודע מי מפץ שמועות כי אלה. אולי מרובר על חלפון אחר מי-ההסתדרות. לא? אז אולי מנסים לנגח את יוסי (בבליז)?"

העולם הזה 2585

בגוש-אמונים חוקפים

את דניאלה וייס (מימין).

בראש האופוזיציה עומד

חנן פורת (משמאל).

טוענים שהיא הרחיקה

את הגוש מהציבור

ענת סרטיסט

האשה בגוש

מחברת-הגוש, מהמוכירות המצומצמת שלו ומאודיו רגונים על דניאלה וייס?

שיילכו קיבינימאט!

ב מאי 1984 נתפסה המחתרת היי-הודית, תוך שבועיים, בשלושה גלים של מעצרים, נתפסו חברים מרכזיים בגוש, ובתוכם מוזל הגוש דאן, נתן נתנזון (נוס). בשבוע השלישי נעצרו גם הרבנים לווינגר ואליעזר ולדמן. בקרב חברי הגוש נוצרה מבוכה, תחושת אובדן-דרך ואנדרלמוסיה. הם ניוונו בעיקר משמעות ומספקולציות, ולא ידעו מה קורה באמת.

המתחים בין הפלגים, שעד ליום המעצר היו סמויים, חבויים וכבויים, פרצו החוצה.

במשך יותר מחצי שנה לא מונה מוזל לגוש. המתחוות בין הקבוצות עלתה לשיאים חדשים. מצד אחד התייצב לווינגר, מבחד אך איתן בד-עתו כי מעשי המחתרת היו לטובת עס-ישראל, ארץ-ישראל וההתנחלויות. מן הצד השני נמצאו ראשי וחברים מרכזיים: חנן פורת, הרב מנחם פורמן, הרב יואל ברגון, אורי אליצור, אורי אריאל, פנחס ולרשטיין ועוד.

הקרע קיבל מימדים דרמטיים כשהציר הרב ברגון, באחת הישיבות הליליות, לצאת בגינוי חד משמעי של חברי המחתרת. לווינגר, בתגובה, כינה אותם "קדושים". מעשיהם, אמר, היו מצווה הכרחית. כי, הממשלה הפקירה את דמם של הנוסעים בכבישי יהודה ושומרון. ברגון, לעומתו, טען של-עניין זריקת-האבנים יש להתייחס כאל תאונות-דרכים.

החברים קראו לצאת בגינוי חריף למפירי החוק והסדר. הקרע בין שתי דמויות-המפתח בגוש, חנן פורת ומשה לווינגר, הלך והעמיק, ואף הגיע לאיבה גלויה. באחד הימים נראו השניים באי-חד הרחובות המרכזיים בירושלים כשי-הם מטיחים עלבונות זה בזה.

אורי אליצור ראיין בטלוויזיה ואמר על חברי המחתרת: "אלה לא החברים שלי, שיילכו קיבינימאט!" חברים אחד רים ררשו לפרוץ חשבונרפש מעמיק ונוקב על דרכה של התנועה, לנסות להבין את מניעי החברים שהגיעו עד ליציאת מחתרת ומעשי רצח.

באווירה כזו של הטלת אשמות ומי-בוכה עלה שמה של דניאלה וייס כמנעמת לתפקיד מוזל גוש-אמור-נים. אחרים פשוט לא היו מוכנים לקבל את התפקיד. התקופה הייתה קשה, במיכתו הגלויה של לווינגר נב-חרה וייס לתפקיד, מתוך תיקווה לא-

(המשך בעמוד 36)

ממושכת. וייס ביטלה כל מי שהעז להתנגד לה. הרב מנחם פורמן מתקוע כתב לפני שלושה חודשים רשימה בעיתון-המת-נחלים נקודה. "אני פורש", קרא לה. ברשימה הוא הסביר את התנגדותו לפעילות הגוש והעומדת בראש בעניין המחתרת. וייס ענתה לו בצורה בוטה. "דברך מחוצפים", השיבה.

"צורת הדיבור שלה פטרונית, מטר-פת מוסר", אומרים יריביה. לדעתם, היא רואה עצמה המייצגת של עסיש-ראל — ואין בלתי.

מה קורה בגוש-אמונים? מדוע רבים

אמנה, פנחס ולרשטיין, יו"ר המועצה האזורית מטה-בנימין, הרב יואל ברגון ואחרים, כי מעשיה-המחתרת ראויים ל-גינוי חמור, קיבלה המוזל את דעת המיעוט של לווינגר ועשתה כרצונה, בניגוד לדעת הרוב ולהחלטת הרוב. חמישה חודשים ישבו וייס ולווינגר מול ביתם של ראש-המשלה ושר-החוז. חמישה חודשים היו מכורדים מחבריהם. היחיד שבא לבקרם ותמך בהפגנת-השבת היה בני קצובר, יו"ר המועצה האזורית שומרון. פורת, אלי-צור, ולרשטיין וחבריהם לא פקדו את המפגנים וגינו את שבת-ההשבת ה-

הסיגנון הרוחה...השימחה לאיד..."

הם הקדישו את רוב זמנם לעניין 'המחתרת'... המסדר שהחל להישמע בעיקר מפי דניאלה וייס היה של גאווה מתנשאת. מסר שהרחיק ולא קר-רב... כדי שנוכל לשוב לדרך המקורית, שבה הלכ-נו. עלינו לקבץ מחדש את הכוחות. על הגוונים השונים שלהם, ולא להשאיר את התוויית הדרך ואת העבודה המעשית לאנשים העוסקים בכך חיים ומייצגים כיוון אחר. צר מאוד. של הדרך האמונית המקורית."

ובאותו גיליון כותבת במבי ארליך: "אני יכולה להעיד. ממקור ראשון, על הנוק העצום שנוספות. ביחוד לאחרונה. הופעותיה של הגברת דניאלה וייס בכלי-התיקשות השונים... על הגברת וייס להסיק את המסקנות מהתסיסה הממושכת המל-ווה את הופעותיה. גם בקרב רבים מהמקורבים אליה ביותר."

וכותבת צמורה לוריא מעופרה: "המיליטנטיות והקולנויות של אלה ששמו עצמם למוזבילים בגוש-אמונים הפכו זה מכבר לנורמה... החל מהאיועים משמעותיים היתה הזדהות עם מעשיה-המחתרת ועד להתבטאויות האחרונות בנושא התק"מ. מי-נים להשתלב בסיגנון התובעני המצוי, הסקסו-ריאלי והדוחה... ואולי אנסח את דבריי אחרת. בצורה יותר פרגמטית: בסיגנון השימחה-לאיד. שקבעו דניאלה וייס והרב לווינגר בנושא הקי-צוצים. הם קבעו כבר את סיגנון השימחה-לאיד שיושמע אם וכאשר. חלילה. גוש-אמונים על-פי-שורתו המקורית ימעד..."

דניאלה וייס משיבה למבקריה. היא מציינת כי גוש-אמונים, כמו כל תנועה אידיאולוגית, לא היווה אף פעם מיקשה רעיונית אחת. וייס מתארת את פעילות הגוש שהיא עומדת בראש ב-שתיים האחרונות ואומרת: "דווקא הפעילות למען 'המחתרת' או הביקורת שהושמעה על הקיצוצים. הן שקצרו את הכותרות ואת הזעם. טענות המבקרים מתמקדות על 'הינתקות מהעם' על 'מינזריות' ואפילו על התנשאות ביחס לחלקי ציבור שונים... מירשמי-הצלחה בדיוקים הרי אי-נס מצויים באמתה-הו של אף אחד מאיתנו. שאי-פתנו הינה להמשיך ולהניע קדימה את ספינת-הצינונות בשיתוף העם כולו. אך ההתאמה אל העם-הציבורי הרחב לא תוכל להיות מתוך הת-פשרות על עקרונות או טיטוטש האמת."

"דברייך בגנות התנועה הקיצוצית. בעינינו (וכי-פי שנוכחנו. גם בעיני רבים רבים אחרים ביהודה ושומרון). כוחם להרע... בעינינו יש בדברייך ביטוי לעליונות סרת-ביטוי. הנורמת לפירוד ולסגירות שאינם מובילים לשום מקום... גם רבות נאמר ונכתב. בצער ובכאב. על התרחקותם של חברים בקיצוצים ובמושבים בשנים האחרונות. ועל חומת-איבה מצטברת ועולה... הפירוד אכן קיים. לא את המצאת אותו. אך האם זקוק גוש-אמונים להצהרה בוטה כהצהרתך כדי להמחיש שוני זה?"

...העצה שאת מציעה לממשלת ישראל להש-קיע בהתיישבות גוש-אמונים. המצליחה. במקום בזה הקיצוצית. הכוללת. מקטינה ומעזרת את מע-שה ההתיישבות שאת כה מתפארת בו. מורידה אותו לרמה של סחר שוק.

...האם פנייד הם אלו של הציבור הקרוי אמור-ני? אנו מאמינים שלא... מן הראוי, דניאלה. ש-תתני מקום לדוח אחרת. אולי נמוכה יותר אך גם רחבה יותר.

...בשנתיים האחרונות. מאז היית לדוברת המרכזית של הגוש. הדברים המשודרים מפני-בשם גוש-אמונים גורמים נזק להתיישבות ואינם תואמים לרעיונות הגוש כפי שלמדנו להפיר אותם ולהאמין בהם. לדידנו. הצהרותיך האחרונות הן בבחינת הקש שגרם לנו לשבור את מחסום הש-תיקה ולהגיב."

הכותבים הם וייס ואלה וייצמן. מפוני שדות. היושבים חיים במושב עין-הבשור שבנגב. הוויי-צמנים הם בין הוונות החילוניים הבוודים ה-רואים עצמם קרובים לראשי גוש-אמונים ול-חבורה הקבוצת והמחליטה בזכירות-הגוש.

מיכתבם התפרסם בנקודה. עיתון המתנחלים האחרון. באותו גיליון התפרסם גם מיכתבו של יצחק ערמוני. חבר המזכירות המצומצמת של גוש-אמונים. הוא כותב:

"הדברים שאני מעלה על הכתב ומבקש לפרסמם יהיו דברים קשים. אך אינני יכול שלא לכותבם כשאני רואה כיצד גוש-אמונים. בהנהג-תם של הרב משה לווינגר ודניאלה וייס. מתרחק מרחק גדול ומסוכן מדרכינו בעבר."

...גוש-אמונים הפך היום לתנועה סגורה ומס-תגרת. ואינו מהווה עוד כיום משיכה לרבים.אלה שהופקדו על הביצוע נקטו קו אחר מזה שהוסכם עליו. במקום לעסוק בשיקום התנועה.